

၂။ ညောင်ပင်သာရွာ လူသတ်မှု

ယခုရေးသားဖော်ပြအံ့သောအမှုမှာ စုံထောက်ဦးထင်ကျော်အားကညွတ်ကွင်းမြို့နေ အစိုးရ စုံထောက်ဦးထွန်းအုံ ဆိုသူက အလွန်လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် လူကိုယ်တိုင် လာရောက် ကူညီရန် တောင်းဆိုသဖြင့် သွားရောက်စဉ် အခြားအမှုသည်တဦးက ဆက်လက်ငှားရမ်းသဖြင့် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော အမှုဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းအုံ အကူအညီတောင်းသည့် 'အမှု'ကိုမူ ယခုဝတ္ထု၌ထည့်သွင်းရေးသားရန် မလိုအပ်ချေ။ ကညွတ်ကွင်းမြို့သို့ မည်သည့်အတွက်ရောက်လာကြောင်း စကားပလ္လင်ခံမျှသာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကညွတ်ကွင်းမြို့တွင်ဗိုလ်တဲ၌တည်းခိုလျက်ရှိရာဦးထွန်းအုံ ၏ကိစ္စပြီးသဖြင့် နောက်တနေ့၌ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ရန် နေ့လည်လက်ဘက်ရည်စားပွဲ၌တိုင်ပင်လျက်ရှိစဉ်အသက် ၂၀ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်သနားကမား မိန်းခလေးတယောက်သည် နောက်ပါမိန်းမကြီးတယောက်နှင့်အတူ ဗိုလ်တဲ ပေါ်သို့ မရဲတရဲတက်လာလေ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်းညွှတ်သည့်များအား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် မိန်းမကြီးကစတင်၍....

“ဟောဒီက သူငယ်မကိစ္စပါတူမောင်တို့ရယ်၊ ရန်ကုန်ကစုံထောက်ကြီးတွေ ရောက်နေတယ်၊ ကြားလို့ သူ့ကိစ္စကလေး တိုင်ပင်ချင်လို့ ဆိုထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်တော့ သူတို့အစိုးရကိစ္စတွေဘာတွေ နားမလည်ပါဘူး ရိုးရိုးနေတတ်တာဘဲ”

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဖော်ရွေသောမျက်နှာဖြင့် မိန်းခလေးဘက်သို့ လှည့်ပြီးနောက်

“ဘာကိစ္စလဲကွဲ့မိန်းခလေးရဲ့၊ ပြောစမ်းပါအုံး”

“စုံထောက်ကြီးဦးထင်ကျော်ဆိုတာ ဦးလေးမှတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးသည် ပကတိ ရိုးသားသော အမူအယာဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား တယောက်တလှည့်စီ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးလျှင်အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို ပြောပြလေသည်။ ကညွတ်ကွင်း၏မြောက်ဘက်၌ ညောင်ပင်သာခေါ် ရွာရှိရာ ထိုရွာကလေးမှာ အများအားဖြင့် လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူများ၊ ခြံလုပ်စားသူ၊ ဗျတ်ထိုးခေါင်းရွက်ဈေးသည်များ နေထိုင်ရာ ဆင်းရဲသား ရွာကလေးတရွာဖြစ်လေသည်။

ထိုရွာ၌ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဦးသာဂဒိုးဆိုသူသည် လယ်ကေ ၂၀၀ ခန့်မျှ ပိုင်ဆိုင်သော မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ ရွာထိပ်တွင် ခြံကြီးတခြံအတွင်း၌ ၂ ထပ်အိမ်တလုံးဖြင့် တကိုယ်တည်းနေထိုင်သူ ဖြစ်၏။ ဦးသာဂဒိုးမှာ အသက် ၆၀ ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အလွန်ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အဘိုးကြီးတယောက်ဖြစ်ရာ နံနက်လင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် တရွာလုံးကိုပတ်ပြီးလျှင် သူ့အိမ်ငါးအိမ် ဝင်ထွက်နှုတ်ဆက်ကာ လည်ပတ်လေ့ရှိသည့်ပြင် ရွာနှင့်ပတ်သက်သည့်အစိုးရကိစ္စတို့၌၎င်း၊ သာရေး၊ နာရေး၊ ရပ်မှုရွာမှုတို့၌၎င်း၊ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာသူရွာသားများမှာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးမလုပ်တတ်သော ဦးသာဂဒိုးအား အထူးလေးစားကြည့်ကြလေသည်။

ဦးသာဂဒိုးမှာ အသက် ၅၀ ခန့်တွင် အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့၍ နောက်ထပ်လည်း အိမ်ထောင် မဆက်တော့ဘဲ တကိုယ်တည်း အေးချမ်းစွာနေခဲ့ရာ ရွာထဲတွင် အလွန်ဆင်းရဲ၍ ရိုးသားသော မောင်ဆောင်းနှင့် မမိုးဖြူလင်မယားတို့အား အိမ်သို့ တခါတည်း ခေါ်ထားပြီးလျှင် ၎င်းတို့က ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရလေသည်။

ဦးသာဂဒိုး၌ သားသမီးဟူ၍တယောက်မျှ မထွန်းကားခဲ့ချေ။ သို့သော်လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က ဦးသာဂဒိုးသည် အကို၏ သားတယောက်ကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ် သိမ်းယူ မွေးစားခဲ့ရာ ထိုသူငယ်မှာ ၇ တန်းအောင်ပြီးနောက် ရပ်ရွာထဲတွင်နိုင်ငံရေးသမားယောင်ယောင် သခင်ယောင်ယောင်နှင့်ရှိနေခဲ့၏။ ထိုအခါက သခင်များသည် ရပ်တိုင်းရွာတိုင်းတွင်သခင်သင်းများ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လျက်ရှိနေသည့်အချိန်ဖြစ်ရကား မောင်ဘအုန်းမှာ ထိုအခါမှ အိမ်မှထွက်ရန် အခွင့်အရေးပို၍ ရတော့၏။

သခင်ဟောင်းများနှင့်ပေါင်းသင်းကာ ရွာနည်းချုပ်စပ်သို့ လိုက်၍ တရားဟောရခြင်း၊ မြို့ကြီးများသို့သွား၍ သခင်ဌာနချုပ်များမှ နိဗ္ဗာန်နှင့် လမ်းစဉ်များကို နာယူရခြင်း၊ တရား ဟောပွဲများအတွက်စီစဉ်ရခြင်းများကိုပြုလုပ်လျက်ရှိတော့၏။ သခင်ဘအုန်းဟူသောအမည်ကိုလည်း အတိအလင်း ခံယူလေတော့သည်။ သို့နှင့်ဦးသာဂဒိုးမှာ သခင်ဘအုန်း၏အနှောင်အယှက်မှတစ်ပါး ထမင်းချက်လင်မယားနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

လူတယောက်တွင် ဝါသနာတစ်ခုရှိမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသာဂဒိုး၏ ဝါသနာလည်း ရေးသားဖော်ပြရပေဦးမည်။ ဦးသာဂဒိုးသည် ရှေးဟောင်း လက်နက်များကို စုဆောင်းလေ့ ရှိသည့်အတိုင်း လက်နက်အမျိုးမျိုးကိုဆောင်ရန် လိုင်စင်များခံယူကာ သူ့အိမ်တွင် ရေးမြန်မှာ ဘုရင်များရှိစဉ်က စစ်ထဲတွင်အသုံးပြုခဲ့သော ဓားအမျိုးမျိုး၊ လှံအမျိုးမျိုး၊ သေနတ်အမျိုးမျိုး၊ လေးအမျိုးမျိုးတို့ကိုစုဆောင်းလေ့ ရှိပြီးလျှင် ထိုလက်နက်များကိုလည်း သူ့အမဲလိုက်ခွင့်ရံဖန်ရံခါ

အသုံးပြုလေ့ရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ချေငယ်တကောင်ကို ယခုခေတ်မီသေနတ် (၂ လုံးပြူးဖြစ်စေ၊ ရိုင်ဖယ်ဖြစ်စေ) နှင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ပါလျက် ရှေးကအသုံးပြုခဲ့သော ဒူးလေး၊ လင်းလေးတို့ကို အသုံးပြုလေသည်။

တခါကလည်း ဦးသာဂဒိုးသည် ညောင်ပင်သာကြီးဝိုင်းအတွင်း၌ အမဲလိုက်နေစဉ်ကျားသစ် တကောင်ကို အင်္ဂလိပ်သေနတ်ကိုအသုံးပြု၍ ရှေးမြန်မာလုပ်တူးမီးသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရရှိသဖြင့် ဦးသာဂဒိုးမှာ ထိုအကြောင်းကို လူတွေတိုင်း ပြော၍ မပြီးနိုင်ဘဲရှိပြီးလျှင် ကျားသစ်ရေကိုလည်း အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင် မည်သည့်နေ့ရပ်ကပစ်ခတ်ရရှိသည်ကို ကမ္မည်းထိုးကာ ခင်း၍ထားလေသည်။

သခင်ဘအုံးမှာလည်း ဦးသာဂဒိုးနှင့် အမဲပစ်လိုက်ဖန်များလတ်သော် ထိုတူးမီးသေနတ်ကို ပစ်ခတ်ရန် ဦးသာဂဒိုးကဲ့သို့ပင် ကျင်လည်လျက်ရွာသားများကပင် ထိုမြန်မာဖြစ် သေနတ်ကြီးကို သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်သာ ပစ်တတ်ကြောင်းဖြင့် ရံဖန်ရံခါပြောတတ်ကြ၏။

ဦးသာဂဒိုးမှာ သခင်ဘအုံးအပေါ်တွင် မည်မျှလောက်စိတ်ဆိုး၍နေစေကာမူအမဲလိုက်ရာ၌ ချေတကောင်ကိုဖြစ်စေ၊ ဒေါင်းတကောင်ကိုဖြစ်စေ၊ မောင်ဘအုံးက ထိုသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ ပေးနိုင်ခဲ့သော် မောင်ဘအုံးအပေါ်တွင် ယခင် တလကိုးသတင်းက စိတ်ဆိုးခဲ့ခြင်းများသည် အဝတ်ဟောင်းကိုခဝါချ၍ပစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ တခါတည်း စင်ကြယ် ပျောက် ကင်း သွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖခင်ကြီးစိတ်ဆိုးခဲ့သမျှကိုမောင်ဘအုံးသည် ဤနည်းအားဖြင့် ခဝါချခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများလှလေပြီ....

ဦး သာဂ ဒိုး သည် ထို လက် နက် အမျိုး မျိုး များ ကို သိမ်း ဆည်း ရာ တွင် လွန် စွာပင် စေ့စပ်သေချာလှ၍ သားဖြစ်သူ မောင်ဘအုံးမှတစ်ပါး အခြားမည်သူ တဦးတယောက်ကိုမျှ ကိုင်ခွင့်မပြုချေ။ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင် မှန်ဘီရိုဖြင့်၎င်း၊ အချို့သစ်သားဘီရိုဖြင့်၎င်း၊ အချို့လည်း မှန်အိမ်နံရံတွင်အလှဆွဲချိတ်လျက်၎င်း ထားလေရာ ညှော်သည်များက လက်နက်မျိုးစုံလင်လှကြောင်းဖြင့် ချီးမွမ်းသောအခါများ၌မူ ဦးသာဂဒိုးမှာ ပီတိတစ်မိမိဖြစ်လျက်ရှိနေတတ်၏။

ထိုလက်နက် အမျိုးမျိုးများထဲမှ ဦးသာဂဒိုး အမြတ်တနိုးထားရှိသည့် လက် နက် မှာ မြန်မာဖြစ် “တူးမီး” သေနတ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသေနတ်မှာ သူ၏ဘကြီး ဖြစ်သူသည် အင်္ဂလိပ်မြန်မာစစ်ပွဲတွင် အထက်မင်းလှခံတပ်၌ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ကို မြန်မာတို့က အပြင်း အထန် ခုခံရာတွင် အသုံးပြုခဲ့သောလက်နက်ဖြစ်သဖြင့် ဘကြီးထံမှတဆင့် သူ့ဖခင်လက်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ့ဖခင်ကတဖန် သူ့အားအမွေပေးခဲ့သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသာဂဒိုးသည် ထိုသေနတ်ကြီးကို သူ့အိပ်ရာခြေရင်းတွင် အသင့်ယမ်းထိုးကာ အမြဲဆွဲချိတ်ထားလေ့ရှိ၏။

တနေ့သော နံနက် ၁၀ နာရီ ကျော်ကျော်အချိန်လောက်၌ မောင်ဘအုံးသည် သခင်တရားပွဲ တခုမှပြန်လာရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကလေးတက်သွား၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ မောင်ဘအုံး ရောက်လောက်သည့်အချိန်လောက်၌ “ဒိုင်း” ကနဲ သေနတ်သံတခုကို ကြားရလေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ဘအုံးသည်....

“အောင်မယ်လေး အဖေ သေပါပြီ”

....ဟုခေါ်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြေးလာသည်ကို အောက်ထပ်တွင် ထမင်းဟင်းများ ပြင်ဆင်နေသော မပိုးဖြူက ကြားလိုက်ရ၏။ မောင်ဘအုံးဆင်းပြေးသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

မောင်ဘအုံးသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သည့်မျက်နှာနှင့် တခါတည်း ဂတ် သို့ တန်းပြေးပြီးလျှင် သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သေနတ်သံတခုကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ဦးသာဂဒိုးမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင်သွေးများ ဦးခေါင်းဆီမှစီးကျကာ သေဆုံးသွားသည်ကို အခန်းဝမှ ခေါင်းပြုကြည့်၍ မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်တွင် ဦးသာဂဒိုးအပြင် မည်သူမျှမမြင်ကြောင်းနှင့် တိုင်ချက်ပေး၏။

ပုလိပ်အရာရှိများသည် မောင်ဘအုံးနှင့်အတူ ထက်ချပ်လိုက်လာကြပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ကြည့်ရှုကြ၏။ ဦးသာဂဒိုးမှာ အခန်းတွင်းရှိ သူ၏ ကုတင်ပေါ်တွင် လက်ဝဲဘက်သို့ခစောင်းကာ သေဆုံးလျက်ရှိရာ ကျည်ဆံသည် လက်ျာဘက်နားထင်တည့်တည့်ကြီး ဖောက်၍သွားသောဒဏ်ရာကို တွေ့ရ၏။

ကျည်ဆံကို ရွာဖွဲ့စစ်ဆေးရာ ၎င်းမှာ ကုတင်ခြေရင်းတွင် ချိတ်ထားသော ဦးသာဂဒိုး၏ “တူမီး”သေနတ်မှ ထွက်သည့် ကျည်ဆံဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည့်ပြင် ဆွဲချိတ်ထားသောသေနတ်ကြီး မှာလည်း ယမ်းနံ့များပင်ထွက်နေသည်ကို ဌာနာအုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်၌ အောက်ထပ်၌နေသော ကိုဆောင်းမှာ အပြင်သို့ ထွက် နေသဖြင့် တစုံတရာ မမြင်ရသော်လည်း ယမန်နေ့ညက သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် သခင်သင်းများ အကြောင်း၊ သခင် တရားပွဲများ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန် စကားများသည်ကို ကြားရကြောင်း၊ အဘိုးကြီးက မောင်ဘအုံးအား သခင်သင်းမှထွက်ရန် တိုက်တွန်းရာ မောင်ဘအုံးကမူ ပုလိပ်ဖမ်းမည် ကိုလည်း မကြောက်၊ အသက်သေမည်ကိုလည်း မကြောက်၊ တိုင်း ပြည် အတွက် အသက်စွန့်ရန် အသင့်ရှိကြောင်း၊ ယခုပြောဆိုခြင်းကို မိမိဘခင်ဖြစ်၍သာ ခံနေရာ အကယ်၍ အခြားသူဖြစ်ခဲ့ပါမူ သေနတ်နှင့်ပစ်ရန် ဝန်မလေးကြောင်းဖြင့် ဦးသာဂဒိုးအားပြန်လှန်ပြောဆိုသည်ကို ကြားရကြောင်း ဖြင့် ထွက်ဆို၏။

အောက်ထပ်တွင်ထမင်းချက်နေသော မပိုးဖြူကမူ မောင်ဘအုံး အိမ်ပေါ်သို့ရောက်ပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းအချိန်၌ပင် “ဒိုင်း”ကနဲ သေနတ်သံကို ကြားကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်တွင် ထိုအခါက ဦးသာဂဒိုးနှင့် မောင်ဘအုံးအပြင် မည်သူ တဦးတယောက်မျှမရှိကြောင်း၊ အိမ်ပေါ်မှ မောင်ဘအုံး ဆင်းပြေးလာပြီးနောက် အခြားမည်သူမျှ ဆင်းမလာကြောင်း၊ ထို“တူမီး”သေနတ်ကို ဦးသာဂဒိုးနှင့် မောင်ဘအုံးအပြင် အခြားမည်သူ တဦးတယောက်မျှ ကိုင်လေ့ မရှိကြောင်း၊ အဘိုးကြီး သည် ထိုသေနတ်ကို အမြဲ ယမ်းထိုးထား၍ ကုတင်ခြေရင်းဘက် ခြင်ဖောင်တိုင်ထိပ်တွင် ချိတ်ထားလေ့ ရှိကြောင်း အစစ်ခံ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် တိုင်ချက်ပေးသူ မောင်ဘအုံး အပေါ်၌ သက်သေလက်ချက် ရှိကြောင်းယူဆကာ မောင်ဘအုံးအား တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများမှာ ဦးသာဂဒိုးသေဆုံးမှု၌ မောင်ဘအုံးအား တရားခံအဖြစ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပုံကို အမှုသည် မိန်းကလေး ပြောပြသည့်အတိုင်း အကျဉ်းချုပ်မျှရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ အမှုသည်မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ၍ အသားအနည်းငယ် ညိုပြီးလျှင် ကျစ်လစ် သေးသွယ်သော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ နှာတံပေါ်၍ အဆင်ပြေသော မျက်လုံး မျက်ခုံးတို့နှင့် ရောစပ်လိုက်ပါမူ တောသူပင်ဖြစ်လင့်ကစား တမျိုးတဖုံကြည့်ရှု၍ ကောင်းပေ၏။ သနပ်ခါးရောင် တပတ်ရစ် ဘန်ကောက်လိုချည်၊ ပဒုမ္မာပိတ် အင်္ကျီ ရွှေကြယ်သီးတပ်ကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆံထုံးကို တပတ်လျှိုထုံးထားသဖြင့် အမူအရာအားဖြင့်လည်း ယဉ်စေရုံလေသည်။

အထက်ပါ လူသတ်မှုနှင့်တကွ မောင်ဘအုံး တရားခံဖြစ်ရပုံကို သွက်လက်စွာပြောပြီးနောက် မိန်းမပျိုသည် ဦးခေါင်းကိုငဲ့လျက်ရှိလေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မီးငြိမ်း၍သွားသော ဆေးတံကိုကိုင်ကာ မောင်ဘအုံး သားအဖတို့၏ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်လျက်ရှိရာမှ ဆေးအသစ်ထည့်ပြီးနောက်....

“မောင်ဘအုံးအတွက်အမှုငှားချင်တယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လားကဲ့၊ မိန်းကလေးနာမည်တောင် မမေးရသေးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်....ကျမနာမည်က မစောရင် ပါတဲ့”

“မစောရင် ကိုယ်တိုင်ကကော သူသတ်တယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့”

“မထင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုဘအုံး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုဘအုံးအကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီးသိပါတယ်၊ သခင်တရားကို ဟောင်ဖွာဖွာနဲ့ ဟောနေပေမဲ့ လူတယောက်အသက် မပြေးနဲ့ ပရက်ဆိပ်တကောင်တောင် အကြောင်းမဲ့ သတ်တဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“နို့တောကောင်တွေ ဒေါင်းတွေကိုတောင် ခုသနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တယ် ဆို”

“ဒီဟာက တခြား ပါရှင်၊ စုံထောက်ကြီးများက သာသိမှာပေါ့၊ တောကောင်တွေ ပစ်တာကတော့ သူ့အဖေလို အမဲလိုက်ဝါသနာပါတဲ့အပြင် ကာလသားတို့ဘဝ လုပ်တာရှိရှင်၊ လူနဲ့လူချင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်တတ်ပါဘူး၊ သည်းခံတဲ့စိတ် အင်မတန်ရှိတဲ့လူပါ”

“မိန်းကလေး အကဲစမ်းတာပါကွယ်၊ နေပါအုံး သူနဲ့တော့ ဘယ်လိုတော်ပါလဲ”

ထိုနေရာ၌ မိန်းမပျိုမှာ မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ငဲ့သွားလေရာ ဦးထင်ကျော်လည်း စကားကို လိုက်၍ ဖာသည့်လက္ခဏာဖြင့်....

“မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ထင်ပါပြီ”

“အခုမှဖြင့် မရှက်နိုင်တော့ပါဘူး ရှင်၊ ဖွင့်ပြောရတော့မှာဘဲ”

(စကားမဆုံးမီ) “ပြောသာပြောပါ မစောရင်၊ ကျုပ်တို့ကို ဦးလေးသားချင်းအရင်းလို သဘောထားပါ၊ ဟောဒီ ကိုတင်မောင်ကလဲ ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေဘဲ၊ ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြီးတိုင်ပင်ပါ၊ ဦးလေးတို့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီဖို့ အသင့်ဘဲ”

(အားတက်လာဟန်ဖြင့်) “ကျွန်မနဲ့ ကိုဘအုံးတို့ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှနေ ဘာ ရပ်သိရွာသိ ဆိုပါတော့ရှင်၊ ဒါကြောင့် ကိုဘအုံးအကြောင်းကို ကျွန်မက ပိုသိလို့ သူမသတ်ကြောင်း ရဲရဲဝံ့ကြီး ပြောဝံ့တာပါ”

(ဆေးတံကို မီးညှိရင်း) “ဦးသာဂဒိုးတို့မှာ ရန်သူများကော ရှိတယ်လို့ ကြားဘူးသလား”

“မကြားဘူးပါဘူးရှင်၊ လူကောင်းကြီးတယောက်ပါ၊ အရပ်ထဲမှာ သာရေးနာရေးရှိမယ်၊ ရပ်မှုရွာမှုရှိမယ်ဆိုရင်လဲ သူ ရှေ့ကခေါင်းဆောင်တဲ့ လူကြီးပါ”

“ကိုင်း မစောရင်ဆီက သည်လောက်သိရရင် တော်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်မှ ဖြစ်မဲ့ကိစ္စတဲ့၊ နေပါအုံး ဖြစ်တာက ဘယ်နေ့က....”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ကြာသပတေးနေ့ကရှင်၊ ဒီကနေ့အင်္ဂါဆိုတော့ ၅ ရက်ရှိပြီဆိုပါတော့”

“အင်း အမှုကတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့အမှုကလေးတခုတဲ့၊ သို့သော် ဦးတို့က နက်ဖြန် မနက် ရုတ်တရက် ပြန်တို့ စိတ်ကူးထားလေတော့....”

(စကားမဆုံးမီ) “တတ်နိုင်ရင် ကူညီပါအုံး ရှင်၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူတယောက် ကြိုးစင်တက်ရမယ့် ကိစ္စကို ကူညီတာ ကုသိုလ်ဖြစ်ပါတယ်၊ အဘိုးအဘ ဘယ်လိုယူပါသလဲ ရှင်၊ အားမနာပါနဲ့ ပြောသာ ပြောကြပါ”

(ပြုံးလျက်) “အဘိုးအဘက အရေးမကြီးပါဘူး မစောရင်၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီမယ်ဆိုရင် အခမဲ့လဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ် စဉ်းစားနေတာက ရန်ကုန်ကအမှုတန်းလန်းတွေကို စဉ်းစား နေတာပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင် ခင်ဗျားခွင့်ရက် ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဥ ရက်လိုပါသေးတယ်”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ရန်ကုန်က အမှုတွေ အသာထားပြီး ဟောဒီက မစောရင် ကိစ္စကလေး ဆက်လိုက်ကြဦးစို့လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်ပေတော့ မနက် ၄ နာရီအရောက် ဗိုလ်တဲကိုလာခဲ့၊ ကျုပ်တို့ အသင့် ရှိနေစေမယ်၊ အချိန်တော့ မှန်ပေစေနေော်၊ မစောရင်”

“ကောင်းပါပြီရှင် စိတ်ချပါ၊ ဒီလိုလိုက်ပြီး ကူညီမယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆိုးနိုင်ပါဘူး”

၎င်းနောက် မိန်းကလေးနှင့် အဒေါ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဗိုလ်တဲပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေ၏။

*

*

*

သို့နှင့်ဦးထင်ကျော်လည်း ဦးထွန်းအံ့ပေးရန်စာတစောင်ပေး၍ ဗိုလ်တဲစောင့်ကလားကြီးအား စာကိုအပ်ခဲ့ပြီးသော် ကျွန်တော်တို့လည်း နံနက် ၄ နာရီတွင် မစောရင် အဒေါ်ကြီးတို့နှင့်အတူ ညောင်ပင်သာရွာသို့ လှည်းဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

သွားရသောလမ်းမှာ မီးရထားလမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော ရန်ကုန် မန္တလေးသွား ကားလမ်းကြီးဖြစ်၍ ထိုအချိန်ကမူ ခိုးသား ဓားပြ လွန်စွာနည်းပါးသော အချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း

လည်းကလေးသည် ကတ္တရာစေးလမ်းနံဘေးရှိ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တအိအိမောင်းနှင့်လျက် ရှိလေ၏။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် ဝင်လုဆဲဖြစ်သောလရောင်အောက်၌ စိမ်းလန်းသာယာသော တောတောင်ကြီးများကိုဖြတ်ကာ တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေပြေသည် ခရီးသည်တို့အား လတ်ဆတ်ရွှင်လန်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

တနာရီခန့်မျှကြာ၍ လင်းရောင်ခြည် သန်းလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အရှေ့ဘက်တွင် တောများ ပေါ်မှ မျှော်၍ကြည့်လိုက်သော် အလွန်ဝေးသောနေရာတွင် မိုင်းမိုင်းညိုညိုနေသော အရှေ့ရိုးမ သို့မဟုတ် ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများသည်၎င်း၊ အနောက်ဘက်သို့ မျှော်လိုက်ပြန်သော် များစွာ မဝေးလှဘဲ ၄ မိုင်ခန့် ခရီးလောက်၌ သာယာစိုပြေသော တောအုပ်တောင်တန်းတို့ဖြင့် ဖုံးနေသည့် အစိမ်းရင့်ရောင် ရှိနေသည့် အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကို၎င်း ထင်ရှားစွာ မြင်၍လာရ၏။

နံနက်လင်း၍ နေထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် နေမင်းသည် အမိုးအကာ ကင်းမဲ့သော လေဟာပြင်တခုလုံးကို အပူရည်ဖြင့် သွန်းလောင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိလေရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဖော့ဦးထုပ်များကိုဆောင်းကာ တတ်နိုင်သမျှ အကာအကွယ် ယူကြရကုန်၏။

ဦးထင်ကျော်သည် လမ်းခရီး၌ဆေးတံကိုခဲကာ သာယာသော တောတောင်ရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ရှုရင်း လိုက်ပါလာရာ လွန်စွာပင် စကားနည်းလှ၏။

ကျွန်တော် မှာမူ သာယာသောရှုခင်းများမှ ကျွန်တော်နှင့် တယောက်ခြားတွင် ထိုင်နေသော မစောရင်ထံသို့ မျက်စေ့ရောက်သွားရာ ငရံ့ကိုယ်ကလေးကဲ့သို့ စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်ရှိသော ကိုယ်ကာယကလေးကို၎င်း၊ သနပ်ခါးရေကြွေကလေးမျှ လိမ်းထားသော မျက်နှာကလေးကို၎င်း၊ လှည်းဆောင်သဖြင့် ကပိုက်ရုံကျနေသော ဆံခွေကလေးများကို၎င်း မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မြို့တွင် မျက်နှာချေနှင့် ပေါင်ဒါကို အားပြု၍ အလှူဂုဏ်မောက်နေသူ မြို့ကြီးသူ နားမည်ခံ အချို့နှင့် နှိုင်းဆကာ စိတ်ထဲကပြုံးမိသေး၏။

၉ နာရီခွဲလောက် ရှိလတ်သော် ကျွန်တော်တို့လည်း လကျိာဘက်သို့ကွေ့ကာ မီးရထား သံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးနောက် ညောင်ပင်သာရွာကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ရွာကလေးမှာ အိမ်ခြေရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ၍ အများအားဖြင့် အိမ်ငယ်ကလေးများသာ ဖြစ်သော် လည်း အချို့နေရာများ၌ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးများကို၎င်း၊ တိုက်ဟောင်းတလုံးနှစ်လုံးကို၎င်း မြင်ရ၏။ ဆန်စက်ကလေးတလုံး၏ ခေါင်းတိုင်မှလည်းမီးခိုးတလူလူထွက်ကာရှိနေသဖြင့် ရွာပင်ငယ်သော်လည်း သာယာဝပြောသော ရွာကလေးတရွာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။

လှည်းကလေးသည် ရွာလည်လမ်းအတိုင်း မောင်းသွား၍ တခုသော နှစ်ထပ်အိမ်တလုံး၏ ဝင်းခြံအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေရာ အသက် ၅၅ နှစ်ခန့်ရှိ ယောက်ျားကြီးတယောက် မိန်းမကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် မစောရင်အား ခေါ်ကြိုကြလေသည်။ ယောက်ျားကြီးမှာ မစောရင်၏ ဖခင်ဖြစ်၍ မိန်းမကြီးများမှာ အိမ်နီးပါးချင်း ငွေမျိုးညာတိများ ဖြစ်ဟန်ရှိလေ၏။

အိမ်သည်များသည် ကျွန်တော်တို့ပါလာသည်ကို မြင်သောအခါ စကားကို အရှိန်သတ်၍ ကျွန်တော်တို့အား ပျာပျာသလဲညွှတ်ဝတ်ပြုကြလေ၏။

မစောရင်၏ဖခင်က မောင်ဘအုံးနှင့်မစောရင်တို့မှာ ခလေးချင်းချစ်ကြိုက်နေရာမှ မကြာမီ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် စီစဉ်ထားစဉ် ဤသို့ ဖြစ်ရကြောင်း၊ သူငယ်မှာ သခင်တယောက်ဖြစ်၍ သခင်စိတ်ဝင်ကာ စကားကျယ်သလောက် လုပ်ငံ ကိုင် ဝံ့ရှိ သူ တယောက် မဟုတ်ကြောင်း။ ဦးသာဂဒိုးအားသေနတ်နှင့်ပစ်သတ်သည်ဆိုခြင်းကိုမိမိအလျဉ်းမယုံကြည်သည့်အပြင် မောင်ဘအုံး၏ ရိုးဖြောင့်မှု၊ စိတ်သဘောထားသိမ်မွေ့မှုကိုတရွာလုံးကသက်သေခံနိုင်ကြောင်း။ သို့သော်ပုလိပ်များက ရွာသားများအား သခင်စိတ် သွင်းပေးသည်၊ လူပါးဝအောင် လုပ် ပေး သည် ဟု ယူဆကာ မောင်ဘအုံးအား မုန်းတီးလျက်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင်အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ တရားခံ လက်သည်အစစ်ကို ရှာပေးစေလိုကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်းမစီးနိုင်သဖြင့် သမီး မစောရင်အား ကညတ်ကွင်းသို့လွှတ်လိုက်ရကြောင်းများဖြင့် လတက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းဖြင့် ညွှေခံရာတွင် ပြောပြလျက် ရှိလေ၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီး၍ ဦးထင်ကျော်သည် ဆေးနှစ်လုံး သုံးလုံးလောက်သောက်၍ အပြီးတွင် အပြင်သို့တယောက်တည်းထွက်သွားရာ၊ တနာရီခန့်ကြာလျှင် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဦးထင်ကျော်ရောက်ပြီးနောက် တနာရီခန့်မျှကြာလတ်သော်-အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ ကာကီ လက်တို့နှင့် ဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ထားသော ဖြတ်လတ်သွက်လက်ဟန်ရှိသည့် လူတယောက်သည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာလေရာ ထိုသူမှာ ကိုဘအုံးအမှုကို လိုက်လံစစ်ဆေးရသည့် ရာဇဝတ်လုပ် ကိုသန်းတင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်အားမိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

တခဏမျှကြာလတ်သော်ကျွန်တော်တို့သည်ရွာလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာ ရွာအစွန်းသို့ ရောက်လတ်သော် ကိုသန်းတင်သည် အတော်ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွား၍ ခြံအလယ်၌ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဦးသာဂဒိုးအိမ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်မှ အသက် ၄၀ ခန့်ယောက်ျားတယောက်နှင့် အသက် ၃၅နှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမတယောက်တို့သည် ကိုသန်းတင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား ပျာပျာသလဲ ခရီးဦးကြိုပြုလုပ်လေရာ ၎င်းတို့မှာ မစောရင်ပြောသော ကိုဆောင်းနှင့် မပိုးဖြူတို့ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။

“ကြွကြပီခင်ဗျာ...ကြွကြပီ၊ ဟဲ...ပိုးဖြူ သင်ဖြူခင်းပေးလေ၊ ကွမ်းအစ်ယူခဲ့လေ၊ ရေနွေးအိုးလဲ မီးမြန်မြန်ထိုး၊ ဘယ်နှယ်ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဘာများအကြောင်းထူးလို့ပါလဲခင်ဗျာ”

“အကြောင်းတော့မထူးပါဘူး ကိုဆောင်းရယ်၊ ဒီမယ် ရန်ကုန်က စုံထောက်ကြီးများ ရောက်လာလို့ ဦးသာဂဒိုးသေတဲ့နေရာ ကြည့်ချင်တဲ့အတွက် လိုက်ပြရတယ်ဗျာ...”

ကျော်။ ။ “ပုလိပ်အစောင့်ထားသေးသလား ကိုသန်းတင်...”

တင် ။ ။ “မလိုပါဘူးဆရာ၊ တံခါးကို သေခွလောက်ခတ်ပြီး သေခွကို ကျွန်တော် သိမ်းထားပါတယ်...”

“ကိုင်း...ဒါဖြင့် ကြည့်ကြစို့လားဗျာ...”

ကျွန်တော်တို့သည် လှေခါးမှတက်ခဲ့ကြ၍ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းတင်က သေခွလောက်ကို ဖွင့်ပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကိုဆောင်းလည်းပါလာ လေသည်။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်၌ကား အငြိမ်းစားပင်စင်ရ ဝန်ထောက်ကြီးတယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကြမ်းခင်းများကို အရောင်တင်ထားခြင်း၊ စာအုပ်ထည့်သော မှန်ဘီရိုနှင့် ဘုရားခန်းကို သပ်ယပ်စွာထားရှိခြင်း၊ မသစ်လွန်း မဟောင်းလွန်းသော တိုက်ထွက်ကုလားထိုင်အပူ လေးလုံးနှင့် ဆက်တိတခုသည် အိမ်ရှေ့ညွှန့်ခန်းအလယ်နှင့် အနီရောင် မွေးရှည် ကော်ဇောတချပ်ပေါ်တွင် ရှိနေခြင်း၊ ဘိနပ်စင်၌ ဘိနပ်များကို သွှေနေရာနှင့်သူ သပ်ယပ်စွာ တင်ထားခြင်းတို့ကို မျက်စေ့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုတတ်သူအတွက် ချက်ခြင်းမြင်နိုင်သော အကြောင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းရင်းခန်းအတွင်းရှိ မှန်ဘီရိုနှင့်လုံးအတွင်း၌လည်း ဓားရှည်များ၊ ဓားကောက်များ၊ ပုဆိန်များ၊ ဓားစူး၊ ဓားမြှောင်များ၊ လေးနှင့်မြား အမျိုးမျိုးများ၊ လှံသွားများနှင့် အခြား ထူးဆန်းသော လက်နက်များ ယားရှိ လေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် တနေရာတည်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ တခဏမျှ ညွှန့်ခန်းကိုလှည့်၍ အကဲခတ်လျက်ရှိရာမှ...

“ကိုင်း အခန်းထဲကြည့်ကြဦးစို့လားဗျို ကိုသန်းတင်”

ထိုအခါရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းတင်သည် ညွှန့်ခန်းဆီးအပြာကို နံဘေးသို့ ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် စေ့ရုံသာစေ့၍ထားသော တံခါးကိုတွန်း၍ အခန်းတွင်းသို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ ဝင်သွားရာ ဦးထင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှ ကပ်၍လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

၎င်းအခန်းမှာ ဦးသာဂဒိုး သေဆုံးရသော ခေါင်းရင်းဆုံး အိမ်ခန်းဖြစ်၍ တယောက်အိပ် ကျွန်းခွတင်တလုံး လကျာဘက်တွင် အဝတ်အစားများ ထည့်သောအဝတ်ဘီရိုတခု ကုလားထိုင် ဟောင်း ၂ လုံးရှိ၏။ ခွတင်ပေါ်တွင် မွေ့ရာလိပ်တခုကို လိပ်ထား၍ ၎င်းမွေ့ရာမှာ ဦးသာဂဒိုး သေဆုံးစဉ်ကမွေ့ရာဖြစ်ကြောင်း ကျည်ဖောက်သွားသောနေရာနှင့် သွေးကွက်များကို ကိုသန်းတင်က ပြသဖြင့် မြင်၏။

ကျော်။ ။ “ဦးသာဂဒိုး သေတော့ သူ့သေနတ်ကြီးကို ဘယ်မှာတွေ့ရသလဲ ကိုသန်းတင်ရှဲ့”
ခြေရင်းက လက်ဝဲဘက်ဒေါင်ကိုညွှန်လျက်....

“ဟိုဒေါင်က ခြင်ထောင်တိုင်မှာ ချိတ်လျက်သား တွေ့ရတယ်ဆရာ”

“ဒီသေနတ်နဲ့ ပစ်တာအမှန်ဘဲနော်”

“ဒါကတော့ ရိုးမှားစရာ မရှိပါဘူးဆရာ၊ ကျည်ဆံကလဲ လက်လုပ်ခဲတောင် နားထင်ကို ဖောက်ပြီး ခုတင်အောက်ခံပျဉ်ပြားရော ကြမ်းရောဖောက်ပြီး အောက်ထပ်က မြေကြီးထဲတောင် တထွာလောက် စိုက်ဝင်နေတယ်ဆရာရှဲ့၊ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်ရောက်လို့ သေနတ်ကို စမ်းကြည့်တော့ ပြောင်းလဲပူတုန်း ယမ်းစော်လဲနဲ့တုန်းတောင် ရှိသေးတယ်၊ ဒီတော့ သတ်တဲ့လူဟာ ဒီသေနတ်ကို အသုံးပြုကြောင်းတော့ ထင်ရှားနေပါတယ်”

“မှန်ပေတယ်ဗျာ၊ ဒီသေနတ်သုံးကြောင်းတော့ ထင်ရှားနေပါပြီ”

“ဆေးစာကို လဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ကျုပ်ကိုပြတုန်းက ဒီ တူးမီးသေနတ်နဲ့ ၆ ဂိုက် ၇ ဂိုက် အကွာလောက်က ပစ်လို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်ဟန်ရှိတယ်လို့ ဆရာဝန်က ရေးထားသလားလို့...”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ”

“ကိုသန်းတင်က ဘယ်လိုပစ်တယ်ထင်သလဲ”

“ဒီကောင်က သခင်စိတ်ဘဲဆရာ ခုတင်ပေါ်တက် ယမ်းထိုးထားတဲ့ သေနတ်ဖြုတ်၊ ပစ်တာ ပေါ့ ဆရာရဲ့၊ ပြီးတော့လဲ သူက ရန်ညှိုးနဲ့လူ့၊ မသေခင်ညကတောင် “အဖေမို့ သာ ဒီလိုခံနေရတာ တခြားလူလိုဖြင့် သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာ ကြာလှပြီ” လို့တောင် အဘိုးကြီးကို ကြိမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ဟောဒီက ကိုဆောင်းကို မေးကြည့်ပါလား ဆရာ”

“ဟုတ်လား ကိုဆောင်း”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုတော့ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်”

“ငါ့ဗျားတို့ အဘိုးကြီး အတော်စေ့စပ်တဲ့ လူကြီးတယောက်ထင်တယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာ အိမ်ထောင်မှု ပရိဘောဂ အိပ်ရာဝင် အိပ်ရာခင်း အနေအထိုင်ကစပြီး အင်မတန် သပ်သပ်ယပ်ယပ် ရှိတယ်ဗျို့”

“ဆရာထင်တဲ့အတိုင်းမလွဲပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အိမ်ပေါ်မှာ အမှိုက်တပင်မရှိရဘူး၊ ကုလားထိုင် ဘီရို၊ စားပွဲ၊ ဘိနပ်စင်ကစပြီး သူ့နေရာနဲ့သူ နေသားတကျရှိမှကြိုက်တယ် ခင်ဗျာ၊ အလကားနေလို့ စာဖတ်ရင်ဖတ် မဖတ်ရင် အိမ်အလှအပပြင်ဆင်နေတာပါဘဲ၊ တနေ့ကတောင် လေဝင်ပေါက်က မှန်ကလေး ၂ ချပ် ခလေးတွေ လောက်လေးပစ်တာနဲ့ ကဲ့သွားတာ ကညွတ်ကွင်းက မှန်ထည့်တဲ့ ကုလားတယောက်ခေါ်ပြီး ချက်ခြင်းအထည့်ခိုင်းတယ်ခင်ဗျာ၊ သည့်လောက် သေချာစေ့စပ်တဲ့ ဆရာကြီးပါဘဲ ခင်ဗျာ”

ခုတင်၏ လက်ဝဲဘက်၌ အခန်းတွင်းသို့ အလင်းရောင်ဝင်စေရန် မှန်တံခါးအရှင် ထည့်ထားရာ ကိုဆောင်းလည်း မကြာမီက လဲလှယ်ထည့်ထားသော မှန်များကို လက်ညှိုးထိုး၍ ဦးထင်ကျော်အား ပြလေသည်။

“သေနတ်တော့ ကညွတ်ကွင်းဂတ် ရောက်နေပြီဟုတ်စ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းရပါတယ်”

“သေနတ်ကို ဘယ်သူသိမ်းသလဲ”

“ကျွန်တော်ဘဲသိမ်းတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ခြင်ထောင်တိုင်မှာ ချိတ်ထားတာ တွေတုန်းက ဘယ်လို အနေအထားဆိုတာ ပြောနိုင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ကိုဆောင်းအား မေးခွန်းထုတ်ပြန်လေသည်။

“သေနတ်သံ ကြားတယ်ဆိုတုန်းက ကိုဆောင်းအိမ်မှာမရှိဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အပြင်သွားနေပါတယ်”

“ဦးသာဂဒိုးမှာ ရန်သူများကော ရှိသလားဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ သိသလောက်တော့ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းတတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရပ်ရွာကလဲ အကြောင်းရှိရင် သူ့ဘဲ အားကိုးတာဘဲဆရာရဲ့၊ ရပ်ရွာမှဆိုလဲ သူခေါင်းဆောင်ဘဲ”

“ဒီသေနတ်အပြင် တခြားသေနတ်တွေကော ရှိသေးသလား”

“နှစ်လုံးပြုးတလက် တလုံးထိုးတလက် ခြောက်လုံးပြုးတလက် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီ သေနတ်တွေက ဘယ်မှာ ထားသလဲ”

“အားလုံး သိမ်းထားတယ်ဆရာ၊ အရင်တခါ သူ့ခိုးပူတယ်ဆိုတုန်းကသာ ခြောက်လုံးပြုးကို ခေါင်းအုံးအောက် အမြဲထားအိပ်တယ်၊ အခုတော့ ထားမအိပ်ဘဲ အတော်ကြာပါပြီ”

“အခု တူမီးသေနတ်ကြီးကိုတော့ ခုဘင်ခြေရင်းမှာ အမြဲထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီသေနတ်ကြီးကိုတော့ အတော်မြတ်နိုးတယ်ဆရာရဲ့၊ သူ့ဘကြီး လက်ထက် ကတဲက စစ်ပွဲမှာ ကိုင်လာတဲ့ သေနတ်ဖြစ်လို့ သည်လောက် တရှိတသေ သိမ်းထားရသတဲ့ ဆရာရဲ့”

“အမြဲ ယမ်းထိုးထားတတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုးထားတတ်တယ်ဆရာ”

ဦးထင်ကျော်လည်း သေနတ်ချိတ်ထားသည်ဆိုသောလက်မဲဘက်ခြင်တောင်တိုင်မှ ဦးသာဂခိုး အိပ်သော ခုတင်ကြမ်းပြင်သို့ ပေါက်ပြီး ခွဲ၍တိုင်းကာ စာအုပ်ထဲတွင် ရေးမှတ်ယူလေ၏။ ထို့နောက် မှန်သစ်သည်သည်ဆိုသော လေဝင်ပေါက်ကိုကြည့်ရင်း မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ ဆေးတံကို ကိုက်ကာ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ စဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

“ဘာလဲဆရာ လေဝင်ပေါက်ကုန်ပြီ၊ အဲထဲကို ပစ်နိုင်တယ် ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ကြည့်ပြီးပါပြီ ဆရာ လေဝင်ပေါက်ကုန် ပစ်ချီရာ အတွင်းမှာရော အပြင်မှာ ရော အတွယ်အဘာ မရှိပါဘူး”

“အမြင်သားဘဲ ဪထက် အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ကိုသန်းတင် ရောက်လာတော့ မောင်အဖိုး ခြေရာကိုကော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကြည့်မိသေးသလား”

“ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်လဲ မမေ့ပါဘူးဆရာ ကြည့်မိတာပေါ့၊ ကြမ်းကပြောင်နေတော့ ခြေရာကောင်းကောင်းထင်တာပေါ့”

“အခန်းထဲမှာ ဘယ်ဘက်က မောင်အဖိုးခြေရာကို တွေ့ရသလဲ”

“အခုတင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေတဲ့ နေရာတင်ဘဲ တွေ့ရတယ် ဆရာရဲ့”

“သည်ရဲ့ကို မတွေ့ရဘူး ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မတွေ့ရဘူး”

“တကယ်လို့ မောင်အဖိုးပစ်ရင် ဒီခြေရင်းဘက်ကလှည့်ပြီး သေနတ်ကို ဖြုတ်ရမယ် မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ နို့ပေမယ့် ခုတင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ဖြုတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေရာမထင်နိုင်ဘူးပေါ့ ဆရာရဲ့”

(ပေါက်ပြီးထုတ်၍ကိုင်လျက်) “အခုတင်က ခင်ဗျားရပ်နေတဲ့နေရာက ခုတင်ခေါင်းရင်း အစွန်းကို ၅ ပေဝေးတယ်ဗျ၊ တကယ်လို့ ခုတင်ပေါ်ကို မောင်အဖိုးက ခုန်တက်တယ်ထားအုံး ၅ ပေကွာက တအားလွမ်းပြီး ခုန်လိုက်တဲ့ လူအလေးချိန်ဟာ ခုတင်ကို သွက်သွက်ခါ မသွားနိုင် ဘူးလား”

‘သွားနိုင်ပါတယ်’

“ဒီလိုဆိုရင် အဖိုးကြီး မနိုးပေဘူးလား ကိုသန်းတင်”

(ဝန်မခံလိုသဖြင့်) “ဆရာက သိပ်ပြီး ခေါင်တော့နေတာကိုး”

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်တစ်ခုမေးအုံးမယ်၊ မောင်ဘအုံးက ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်တယ်ထားအုံး အဘိုးကြီးရဲ့နားထင်ကို ဖဲ ဂိုက်ကွာကနေပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်ပါ့မလား”

“ဒါကတော့ ဆေးစာဆိုတာ ဆရာလဲသိသားဘဲ ထင်ချက်လောက်သာ ရှိတာကိုး ဆရာရဲ့၊ ဘယ်လောက်ကွာက ပစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တတ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ပါဘူး”

၎င်းနောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော့်အား အခန်းခေါင်ရှိ စားပွဲကလေး တလုံးကို လေဝင်ပေါက်တည့်တည့်သို့ ရွှေ့စေပြီး ကုလားထိုင်တလုံးကို စားပွဲပေါ် သို့ဆင့်၍ တက်ပြီးသော် လေဝင်ပေါက်ကို သေချာစွာ မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်စစ်လျက် ရှိလေရာ၊ မောင် သန်းတင် မှာ မူ ဦးထင်ကျော်အား ပြောင်လှောင်လိုသည့်မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော်- ကျွန်တော်က မျက်နှာကိုခပ်တည်တည်ထားလိုက်သောကြောင့် အခြားဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်၍သွားလေသည်။

စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးသောအခါ ဦးထင်ကျော်လည်း ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် ဆေးတံတွင် ဆေးသစ် တဆုံကို ထည့်၍ ညှိရင်း....

“ကိုင်း....ဘော်လောက်ပါပြီ၊ ကိုသန်းတင် ဒီလိုဒုက္ခခံပြီးလိုက်ပြတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

....ဟု ပြောဆို နှုတ်ဆက်လေ၏။

အပြန်၌ ဦးထင်ကျော်သည် စကားတခွန်းမျှမပြောဘဲ ဆေး တံ ကိုသာ သောက် လျက် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာလေရာ ကိုသန်းတင်နှင့် လမ်းခွဲသွားသောအခါမှ....

“ဒီသူငယ်က တော်တော် ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ် ရှိတဲ့ သူငယ်တယောက်ဘဲ၊ သူ့ ကိုယ် သူ လဲ အတော်အထင်ကြီးဟန်ရှိတယ်။ နို့ပေမဲ့ လုပ်သက်က နု ရှာ လေ တော့ အယူ အဆ နဲ့နဲ့ လိုသေး တာပေါ့လေ”

“ဘာမှ နားမလည်ရှာပါဘူး”

“နားမလည်တာ ထား မါအုံး၊ လေဝင် ပေါက် ကို ခင်ဗျား တက် ကြည့် နေ တုန်းက ခင်ဗျားကိုတောင် ပြောင်သလို၊ လှောင်သလိုမျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်သေးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မခံချင်လိုက်တာလွန်ရော၊ သူများမြို့ရွာမို့ ဒေါသကိုချုပ်ထားရတယ်”

“ဒီလိုပေါ့ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ လူဆိုတာ ကိုက်ဉာဏ်မမှီတဲ့နေရာ မမြင်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့ည ရထားဘယ်အချိန်ရှိသလဲဆိုတာ သိရအောင် ကျုပ်တို့ ဘူတာရုံ သွားကြည့်ဦးစို့လားဗျာ”

“ဘာလဲဗျ ရန်ကုန်ပြန်တော့ မလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီကနေ့ည ကညွတ်ကွင်းကို ခင်ဗျားပြန်လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် စာတစောင် ရေးပေးလိုက်မယ်၊ ဟိုကျတော့ ဒီစာကို ဦးထွန်းအံ့သာ ပြပေတော့၊ သူပါလိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဘူတာရုံသို့ရောက်၍ ရုံပိုင်အားမေးမြန်းရာ ညဉ့် ၁၀နာရီခွဲလောက်တွင် နံပါတ် ၆ အစုံရထား မှီကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်သို့လှည့်၍ပြန်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မစောရင်တို့ သားအဖက အမှု အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသော်လည်း ဦးထင်ကျော်သည် စကားကို ခပ်ဟဟမပြောဘဲ သေနတ်ကို ကြည့်ရှုလိုသေးသည့်အတွက် ကျွန်တော် အား ကညွတ်ကွင်းသို့ စေလွှတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက် တရက် နှစ်ရက် အတွင်း ကွဲပြားပြား သိနိုင်လိမ့်မည် ထင်ကြောင်းဖြင့်သာ စကားကိုမယုတ်မလွန်ပြောထား၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော် အား စာတစောင်ရေး၍ပေးပြီးသော် ဤစာကို အင်စပက်တော် ဦးထွန်းအုံအားပြရန်အကြောင်း၊ ထိုအခါ ဦးထွန်းအုံသည် သ ခင် ဘ အုံး အ မှု မှု သေနတ်ကိုယူ၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ထို့နောက်မီးရထားကိုမစောင့်ဘဲ ကျွန်တော် တို့ ညောင်ပင် သာ ကို လာခဲ့သည့်အတိုင်း ကညွတ်ကွင်းမှ နွားကောင်းကောင်းနှင့် လှည်းတစီးကို ငှားပြီးလျှင် အချိန်မဆိုင်းဘဲလာရောက်ရမည့်အကြောင်းများကို မှာကြားလေ၏။

* * *

ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုညရထားနှင့် ညောင်ပင်သာဘူတာမှ လိုက်လာခဲ့၍ ဦးထင်ကျော် မှာသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လေရာ ဦးထွန်းအုံလည်း မောင်ဘအုံးအမှုအတွက် သက်သေခံ ပစ္စည်း အဖြစ် တင်ပြထားသော သေနတ် ကို ငှာ နာ မှ လက်မှတ် ရေးထိုး ယူ ခဲ့ ပြီး သော် ကျွန်တော်နှင့် ဦးထွန်းအုံတို့လည်း နောက်တနေ့နံနက် ၅ နာရီတွင်ထွက်ခဲ့ကြ၍ ညောင်ပင်သာသို့ ဇွနာရီသာသာတွင် ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် တနာရီခန့်မျှ အမော အပန်းဖြေ၍ နံနက် စာ စား သောက် ကြ ပြီး နောက် အတန်ကြာသော် ဦးထင်ကျော်သည် ရာဇဝတ်အုပ် မောင်သန်းတင်ကိုပါ သွားရောက်ခေါ်စေပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးသာဂဒိုး အိမ်သို့သွားကြရာ မစောရင် ဖ ခင် ကြီး ကို ပါ ဦးထင်ကျော်က ခေါ်ခဲ့သေး၏။

ဦးသာဂဒိုးအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သော အခါ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးထွန်း အုံ အ မိန့် ဖြင့် ဦးသာဂဒိုး၏ ယမ်းတောင့်သေတ္တာကို ဖွင့်စေပြီးလျှင် ယမ်းမှုန့်များဖြင့် မြန်မာ “တူမီး” သေနတ်ကို ယမ်းထိုးကာ သေနတ်၏ နံဘေး စနက်တံပေါက်တွင် မှို့ အနည်းငယ်ကို အသေ အချာ ထည့် သွင်း လေသည်။

ထို့နောက် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းတင်အား သေနတ်ကို ဦးသာဂဒိုး သေဆုံးစဉ်ကတွေ့ရသည့် အတိုင်း ဦးသာဂဒိုးအိမ်သော ကုတင်ခြေရင်း လက်ဝဲဘက် ခြင်ထောင်တိုင်တွင် သားရေပုလဲဖြင့် ဆွဲချိတ်ထားစေ၏။

www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်ကား ၁ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ဦးသာဂဒိုး၏အိမ်မှာ သွပ်မိုးအိမ်တလုံးဖြစ်သည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်တွင် လွန်စွာပူလှသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့မှာ အပေါ်အင်္ကျီများကိုချွတ်ထားပြီးလျှင် ရှပ်အင်္ကျီမှ လည်ပင်းကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ထားကြရကုန်၏။

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်လည်း ကိုဆောင်းအား ဦးသာဂဒိုးအိပ်သော မွေ့ရာလိပ်ကိုဖြန့်၍ ခင်းစေပြီးနောက် အဝတ်နှင့်ခေါင်းအုံးများကို လူတယောက်အိပ်နေသည့်ပုံအတိုင်း ကုတင်ပေါ်တွင် အလိုက်သင့်ပြင်ဆင်စေပြီးလျှင် အပေါ်မှ စောင်တထည်ကို ဖုံးအုပ်လိုက် ပြန်ရာ အကယ်ပင် လူတယောက် နံရံဘက်သို့ စောင်း၍ အိပ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ဦးထင်ကျော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အား လုံး အား အခန်းဝတွင် ရပ်၍ နေ စေ ပြီး လျှင် လေဝင်ပေါက်ကိုသာ မကြာမကြာ မော်ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

အင်စပက်တော် ဦးထွန်းအုံမှာ တစုံတရာကို မျှော်လင့်သောမျက်နှာဖြင့်၎င်း ရာဇဝတ်အုပ် ကိုသန်းတင်မှာ လှောင်ပြောင် ပျက်ရယ်ပြုလုပ်သော မျက်နှာဖြင့်၎င်း၊ မစောရင်၏ ဖခင်ကြီးနှင့် ကိုဆောင်းတို့မှာ အံ့ဩသော မျက်နှာများဖြင့်၎င်း အသီးသီး ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးထင်ကျော်၏ အပြုအမူနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို မသိနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ဦးထင်ကျော်မှာမူကား မည်သူ့ ကိုမျှ ဂရုစိုက်ဘဲ လက်ပတ်နာရီကိုတလှည့် လေဝင်ပေါက်ကို တလှည့်ကြည့်ကာ တစုံတရာကိုမြှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ လွန်စွာစိတ်အားထက်သန်လှသော အမူအရာရှိလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ၁ နာရီ နှင့် ၁၅ မိနစ်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ နေရောင်သည် လေဝင်ပေါက်တွင် တပ်ထားသောမှန်များကို ဖြတ်သန်းကာ အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လာပြီးနောက် ကုတင်ခြေရင်းဘက် နံရံပေါ်တွင် အကွက်တခုထင်ကာ ကျရောက်လျက်ရှိလေ၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မိမိထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်ရမည်ဟူသော မျက်နှာဖြင့် ခြင်ထောင်တိုင်၌ ချိတ်၍ထားသော သေနတ်ကို အနည်းငယ်မျှအနေအထား ပြုပြင်ပေး၏။

ထိုအချိန်၌ နေသည် ယခင်ကထက် မြင့်တက်လာပြီဖြစ်၍ အခန်းနံရံပေါ်၌ ထင်နေသော နေရောင်ကွက်သည် အောက်သို့ အနည်းငယ်လျော့ကျလာပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်း၍ ကျဉ်း၍ လာတော့၏။

၁ နာရီမိနစ် ၃၀ သို့ရောက်လတ်သော် ထိုနေရောင်ထိုးနေသည့်အကွက်သည် သေနတ်၏ စနက်တံကိုဖြတ်၍ ကျရောက်လျက်ရှိရာ ၎င်းအကွက်ထဲမှ လက်ဝဲဘက်အနီးတွင်အခြားနေရာများထက် ပို၍လင်းနေသော အလင်းရောင်ကလေးတခုကို မြင်ရပြန်သဖြင့် ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ ယခင်ကထက် ရွှင်၍လာသကဲ့သို့ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ ဦးထွန်းအုံနှင့် ကိုသန်းတင် တို့လည်း ကျွန်တော်တို့စူးစိုက်ကြည့်နေသည့်နေရာကိုကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် သေနတ်ကို အနည်းငယ်အောက်သို့စိုက်၍ပေးပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့၏နာရီလက်တံများသည် တရွေ့ ရွေ့သွားလျက်ရှိရကား နာရီသွားသည်နှင့်အမျှ ထိုနေရောင်မှ အလင်းဆိုးအကွက်ကလေးသည် သေနတ်ပြောင်းဝဘက်မှ အရင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း

ရွှေလျား၍ လာလေရာ မီးရှို့သည့်စနက်တံရှိရာသို့ တလက်မမှသည် လက်မဝက်၊ လက်မဝက်မှသည် တလက်မ၏ လေးပုံတပုံသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် အလင်းကွက်ကလေးသည် စနက်တံပေါ်သို့နောက်ဆုံး တည့်တည့်ကြီးရောက်၍ လာလေရာ မှီစကလေးကိုရုတ်တရက် မီးစွဲလောင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ‘ဒိုင်း’ ကနဲ အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တပြိုင်နက်သေနတ်လှုပ်၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် တခန်းလုံးမီးခိုးလုံးများဖြင့် ပြည့်၍သွားတော့၏။

မီးခိုးလုံးများ အတန်ငယ်လင်းသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် ဦးထင်ကျော်သည် ခေါင်းအုံးနှင့် အဝတ်များကို ‘လူပုံ’ လုပ်၍ထားသည့်နေရာသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှလိုက်ပါသွားကြလေ၏။

တူမီးသေနတ်မှထွက်သွားသော ကျည်ဆံသည် ‘လူပုံ’ လုပ်ထားသည့်ဦးခေါင်းအထက်ပိုင်းကို တည့်တည့်ကြီးထွင်းဖောက်၍သွားသည်ကို အံ့ဩစွာမြင်ကြရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖြတ်ခနဲလန့်၍သွားပြီးနောက် ဦးထွန်းအံ့က....

“သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာဘဲဆရာ....”

“အဲဒါတရားခံအစစ်ပေါ့ဦးထွန်းအံ့....”

“ပြောပါအုံးဆရာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်တာလဲ....”

“ဦးသာဂဒိုးမသေခင်လေဝင်ပေါက်ကမုန်ကဲ့လို့ ကုလားခေါ်ပြီးမှန်အသစ်ထည့်တယ်ဆိုတာ အဲဒီမှန်နှစ်ချပ်မှာ အနောက်ဘက်ကမုန်က မှန်ဘီလူးဖြစ်နေတာကို ဦးထွန်းအံ့ရဲ့၊ နေရောင်ဟာ ဒီမှန်ကို ဖြတ်လွှာတိုင်း မှန်ဘီလူးရောင် အကွက်ကလေးဟာ အခန်းထရံမှာလာပြီး ထင်တယ်၊ အခန်းထရံပေါ်သို့ အကွက်မကျခင် ဘန်းလန်းချိတ်ထားတဲ့သေနတ်ပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းလာရတာကို ခင်ဗျ....”

“ခါတိုင်းနေ့တော့ ဘာကြောင့်ဒီလိုမဖြစ်သလဲဦးထင်ကျော်....”

“သေနတ်ရဲ့ အနေအထားနဲ့ နေပူရှိန်ကရှိသေးတာကိုခင်ဗျ၊ ဒီကနေ့ကြာသပတေးနေ့နော် ဧပြီလ ၁၇ ရက်မဟုတ်လား၊ နေရိပ်ထဲမှာ ၁ နာရီမိနစ် ၃၀ အချိန်မှာတောင်အပူဒီဂရီ ၁၀၂ ရှိတယ် ကြည့်ပါလားခင်ဗျ၊ ပြဒါးချိန်ကို....”

ဦးထင်ကျော်သည် အိတ်ထဲမှ အပူအအေးတိုင်းသော ပြဒါးတိုင်ကို ထုတ်ပြလေသည်။

“ဒါကြောင့် ဒီကနေ့သိပ်အိုက်တာကိုဗျ....”

“ကျုပ်တို့ထမင်းစားတဲ့အချိန် ၁၀ နာရီခွဲမှာ ၁၀၀ ရှိရင် ၁၂ နာရီခွဲ ၃၀ နာရီပြန် တချက်လောက်မှာ ၁၀၂-၁၀၃ ရှိပြီးသား ဘဲ၊ဦးသာဂဒိုးဆုံးတာ ၁၀ ရက်နေ့ဗျ၊ ကြာသပတေးနေ့ဗျ၊ အဲဒီနေ့က နေ့လည်တနာရီမှာ ဒီဂရီ ၁၀၂ ရှိတယ်၊ ဘယ်နေ့အပူချိန် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ယာရိတ်မှာ စာရင်းရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကံအားလျော်စွာဘဲ ဦးသာဂဒိုးသေတဲ့နေ့နဲ့ ဒီကနေ့နဲ့ အပူရှိန်ချင်းကိုက်နေတယ်....”

“အပူရှိန်လျော့ရင်ကောဆရာ....”

“အပူချိန်လျော့ရင်တော့ ရုတ်တရက်မီးမစွဲပါဘူး၊ ဒီနေရာတကွယ်ထဲမှာဗျာ၊ဥပမာ၃၈ကြွန့် ကြာမှမီးတောက်ရင် အချိန်လျော့နေရင် ၆ စက္ကန့်ကြာမှ မီးစွဲတာပေါ့၊ သို့သော် တနေရာထဲကို စက္ကန့်ပေါင်းများစွာကြာရင်တော့ ဘယ်လောက်ဘဲအပူချိန်လျော့လျော့ မီးစွဲမှာဘဲ....”

“ဆရာရှာဖွေယူဆချက်ကတော့သိပ်ကောင်းတာဘဲဆရာ၊ မျက်စေ့ကလဲစူး-အယူအဆကလဲ ပြောင်ပါပေတယ်....”

“ဒီသေနတ်က ထွက်တယ်ဆိုတာတော့ အစကထဲက ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်၊ သို့သော် အိမ်ပေါ်မှာ သေတဲ့လူနဲ့ မောင်ဘအုံးသာရှိတော့ သာမန်မျက်စေ့နဲ့ဘဲ ကြည့်ကြည့် ဥပဒေနဲ့ဘဲ ကြည့်ကြည့် မောင်ဘအုံးဟာ တရားခံဘဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဦးထွန်းအို”
“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သို့သော်... မောင်ဘအုံးခြေရာကိုသူပြောတဲ့အတိုင်း ကုတင်ဆီသို့မရောက်ဘဲ အခန်းဝမှာသာ တွေ့ရတဲ့အချက်ကိုထောက်တော့ မောင်ဘအုံး ပြောတာနဲ့ ခြေရာ မတွေ့ တဲ့ အချက်ဟာ ကိုက်ညီ နေတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အောင်မယ်လေး အဖေသေပါပြီလို့ မောင်ဘအုံးက ရုတ်တရက် လန့်အော် လိုက်တယ်ဆိုတာ မောင်ဘအုံးဟာ ကုတင်နား မတိုးဘဲ အပေါက်ဝနားမှာ ရပ်နေတဲ့ အချက်ကို ထောက်ခံတယ်ဗျ၊ သို့သော်.... ကိုသန်းတင် ကတော့ ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေပြီး ကုတင် ပေါ် ခုန်တက်လိမ့်မယ်လို့ အပေါ်ယံတွေးလိုက်တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုသန်းတင်”

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ် ဆရာ”

“ပြီးတော့ ဦးထွန်းအို ဆေးစာများလဲ ပြန်ဒုတ်ပါအုံး၊ ဒီသေနတ်နဲ့ ၂ ဂိုက် ၃ဂိုက် အကွာက နေပြီး ပစ်လို့ဖြစ်တဲ့ဒဏ်ရာလို့ ဆရာဝန်က ဆိုပါကလား ခင်ဗျာ”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီတော့မှ ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းကြည့်တော့ ဦးသာဂဒိုး အိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံးနေရာနဲ့ သေနတ် ထားတဲ့နေရာ ခန့်မှန်းခြေ ၆တောင်လောက် ဝေးတာတွေ့ရတာကို ခင်ဗျာ၊ မောင်ဘအုံး ဟာ ကုတင်ပေါ်တက်ပစ်တယ် ထားအုံး၊ လူတယောက်ကို သိတ်တဲ့ လူဟာ သေနတ်ကို ၆ ဂိုက်ကွာက နေပြီး ပစ်မတဲ့လားဗျာ၊ ကပ်ပြီးချလိုက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဆရာပြောတာ အခုမှ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်”

“ဒီတော့မှ သေနတ်ဟာ မတော်တဆ ဘယ်နည်းထွက်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတာကိုခင်ဗျ၊ သေနတ်က မောင်းကိုဖြုတ်ရတဲ့သေနတ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ‘တူမီး’သေနတ်၊ ဒီအချက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စဉ်းစားလို့ ရတဲ့အချက်မဟုတ်ဘူး၊ သို့သော် ကံကောင်း ထောက်လေတော့ ကိဆောင်းပြောတဲ့ မကြာခင်ကဘဲ လေဝင်ပေါက်ကမှန်ကို အသစ်လဲထည့်ရတယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို သတိရတာကို ခင်ဗျ၊ သည်တော့ စိတ်ကူးရပြီး ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား တက်ကြည့်တဲ့အခါ တချပ်က မှန်ဘီလူးဖြစ်နေတာကို ဦးထွန်းအိုရဲ့”

“အင်း....လက်စသတ်တော့ ဒီမှန်ချပ်ကလေးဟာ အ ဘိုးကြီးရဲ့ သေမင်းပါလား ဆရာ၊ ဦးသာဂဒိုး....ဦးသာဂဒိုး ကံဆိုးလိုက်လေဗျာ”

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးထွန်းအံ့၊ ဘာများ မရှင်းမလင်းတာ ရှိသေးသလဲ”

“ရှင်းပါတယ် ဆရာ”

“ကိုတင်မောင် ကကောဗျ”

“ရှင်းပါဗျာ”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးထင်ကျော် စမ်းသပ်မှု ပြီးစီးပြီးနောက် တည်းခိုသော အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြရာ အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို ကြားသိရသောအခါ မစောရင်မှာ ထရန်တော့ မတတ် ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာကို ပြုလေ၏။

မစောရင်သည် ဦးထင်ကျော်အား အမှုအတွက် ငွေ ၅၀၀ ကန်တော့လေးရာ အမှုကိုရုံးသို့ပင် မတင်တော့ဘဲ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးထံ အစီရင်ခံ၍ ပြန်နှုတ်မည့်အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မပြန်မီ ဦးထွန်းအံ့ထံမှ သိရှိရလေသည်။

|||||